

Arrest

nr. 117 198 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende het bevel tot terugbrenging, aan de zoon van de verzoekster ter kennis gebracht op 22 juli 2013 (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. STEVENS, die *loco* advocaat D. ABBELOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster dient op 28 september 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. De asielaanvraag werd geweigerd met de beslissing van 22 februari 2010 houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd met het arrest nr. 46.492 van 19 juli 2010 verworpen.

1.3. Op 18 september 2012 dient de verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn (bijlage 19ter).

1.4 Op 17 april 2013 dient de verzoekster voor haar minderjarige zoon, bij het gemeentebestuur van de stad Dendermonde, een aanvraag in voor toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 8 juli 2013. De verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is gekend onder het rolnummer 135.035.

1.5. Op 22 juli 2013 wordt aan verzoeksters zoon een beslissing ter kennis gebracht waarbij de verzoekster wordt bevolen om haar minderjarige zoon terug te brengen naar de plaats vanwaar hij is gekomen. Dit bevel tot terugbrenging, dat formeel (nog) niet aan de verzoekster werd ter kennis gebracht, maakt de thans bestreden beslissing uit.

Zij is als volgt gemotiveerd:

“Bevel tot terugbrenging

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan

A(...) Y(...), geboren op (...), van Armeense Nationaliteit

verblijvende te (...)

bevel gegeven de genaamde Z(...) H(...)

geboren te A(...) op (...)

onderdaan van Armenië

verblijvende te (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

Reden van de beslissing:

Z(...) H(...) is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat de procedure kosteloos is en er geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het geding. Er kan dan ook niet worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit het betoog ter ondersteuning van het middel, blijkt dat de verzoekster zich tevens beroep op een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoekster heeft een verblijfsrecht in België, en is hier samen met betrokkene en diens halfzus A(...) K(...), die de Belgische nationaliteit heeft (stuk 3, stuk 7).

Bovendien verblijft de vader van K(...) eveneens in België.

De zoon van verzoekster in de huidige omstandigheden terugsturen naar zijn land van herkomst, vormt dan ook een flagrante schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

1 Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De zoon van verzoekster kan, gelet op zijn leeftijd (14 jaar) uiteraard niet alleen teruggestuurd worden naar Armenië, gezien hij daar over geen enkele opvangmogelijkheid beschikt.

Bovendien kan uiteraard niet verwacht worden van verzoekster, dewelke over een wettig verblijfsrecht beschikt, dat zij met haar zoon mee terug gaat naar Armenië. Dit te meer gelet op het feit dat zij een dochter heeft, A(...) K(...), die de Belgische nationaliteit heeft en wiens vader eveneens legaal in België verblijft.

Het bevel tot terugbrenging van de zoon van verzoekster vormt dan ook een flagrante schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing dewelke tot gevolg heeft dat de zoon van verzoekster het grondgebied dient te verlaten gaat volledig voorbij aan het feit dat alle gezinsleden van betrokkene in België verblijven. Iedereen heeft recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen, en al zeker met naaste familieleden zoals moeder en (half)zus.

Het kan niet verlangd worden dat deze personen, die wettig in België verblijven (de halfzus van verzoekster heeft zelfs de Belgische nationaliteit) mee naar Armenië gaan met de zoon van verzoekster. Zij hebben immers in België hun sociaal en familiaal leven, en hebben geen enkele binding meer met Armenië.

De zoon van verzoekster woont als 14-jarige in bij zijn moeder, bij wie hij ook ten laste is (stuk 7). Betrokkene heeft dus ongetwijfeld recht op eerbiediging van zijn gezinsleven cf. artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Artikel 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging met betrekking tot de uitoefening van dit recht slechts is toegestaan wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en van de openbare veiligheid.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is dan ook geschonden door de bestreden beslissing.

Door de Raad van State wordt artikel 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van de betrokkenen.

'Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Op grond van art. 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. ' (R.v.st., 25 september 1986, nr. 26.933).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt de verplichting in beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De beslissing doet blijken van een vluchtige en nonchalante houding in dit dossier.

De zoon van verzoekster mag niet het slachtoffer worden van het onzorgvuldig handelen door Dienst Vreemdelingenzaken."

3.2 De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer daarop te antwoorden dat gezegd artikel niet kan worden ingeroepen in het kader van de bestreden beslissing, zoals werd aangegeven.

De gestelde problematiek betreft immers de toepassing van de Wet van 15 december 1980. Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, heeft niet tot doelstelling de nationale regelgeving teniet te doen.

Ter ondersteuning wenst verwerende partij te verwijzen naar het arrest GUL t/ Zwitserland (arrest 19 februari 1996 (1996) 22 EHRR 228)

As a matter of well-established international law and subject to its treaty obligations, a State has the rights to control the entry of non-nationals into his territory. Moreover, where immigration is concerned, article 8 cannot be considered to impose on a State a general obligation to respect the choice by married couples to the country of their matrimonial residence and to authorise family reunion in its territory. " (§38)

Bovendien is het zo dat verzoekster niet regelmatig verblijft, zodat zij principieel geen rechten kan doen gelden die aan regelmatig verblijf zijn verbonden. Het onvoorwaardelijk verbinden van de uitoefening van een recht op privé- en gezinsleven aan een recht op verblijf, zou ook leiden tot een ongeoorloofde omzeiling van de in het Rijk geldende wettelijke bepalingen.

Zij toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen en verder te zetten in zijn land van herkomst of elders.

Ten overvloede wenst verwerende partij op te merken dat de scheiding tussen verzoekster en haar dochter met verblijfsrecht in België slechts tijdelijk is en een tijdelijke scheiding, met het oog op de

vervulling van de nodige formaliteiten tot het bekomen van verblijfsrecht in België, geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

"De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. " (RvV 9 februari 2010, nr. 38 367)

Het derde middel is ongegrond."

3.3.1 Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven, is dus een feitenkwestie.

3.3.2 De verzoekster beroept zich te dezen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar minderjarige zoon en haar minderjarige Belgische dochter. De verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing, die tot gevolg heeft dat haar zoon naar Armenië dient terug te keren, volledig voorbij gaat aan het feit dat alle gezinsleden in België verblijven. De verzoekster wijst er op dat zijzelf en haar dochter wettig in België verblijven en dat haar dochter zelfs de Belgische nationaliteit heeft. De verzoekster voegt aan het verzoekschrift een afschrift toe van haar verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart) geldig van 13 maart 2013 tot 13 maart 2018, een afschrift van het nationaliteitsbewijs van haar Belgische dochter en een op 23 augustus 2012 gedateerd uittreksel uit het bevolkings- vreemdelingen- en wachtregister waaruit blijkt dat de verzoekster met haar minderjarige dochter en haar minderjarige zoon op hetzelfde adres verblijven. De verzoekster meent dat het niet van haar kan worden verlangd dat zij mee naar Armenië moet gaan met haar zoon, terwijl zij met haar Belgische dochter en haar zoon alhier een gezinsleven heeft en terwijl er in Armenië geen enkele opvangmogelijkheid is voor haar zoon. Volgens de verzoekster doet de bestreden beslissing blijken van een vluchtige en nonchalante houding in dit dossier.

De Raad wijst er op dat uit artikel 8 EVRM volgt dat er tussen het minderjarig kind, vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, en zijn ouder een band bestaat die gelijkstaat met "gezinsleven". Om een voldoende graad van "gezinsleven" vast te stellen is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' beschouwd. (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, par. 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, C. v. België, par. 25).

De Raad neemt dan ook *in casu* aan dat er tussen de verzoekster, haar minderjarige Belgische dochter en haar minderjarige zoon (waarvan de bestreden beslissing de terugbrenging beveelt) een familieleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het bestaan van dergelijk gekwalificeerd gezinsleven wordt door de verweerder in de nota met opmerkingen trouwens geenszins betwist.

De verweerder betwist wel dat de verzoekster regelmatig in het Rijk verblijft, doch de Raad stelt vast dat de verzoekster bij haar verzoekschrift stukken voegt die een duidelijk begin van bewijs uitmaken dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing, tot een verblijf van meer dan drie maanden was gemachtigd. Zij legt immers een afschrift voor van haar verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart) geldig van 13 maart 2013 tot 13 maart 2018. Met de loutere ontkenning van dit verblijfsrecht, zonder dat de verweerder ook maar één enkel concreet gegeven bijbrengt dat er op zou kunnen wijzen dat het afleveren van deze verblijfskaart zou berusten op een materiële vergissing of dat deze verblijfskaart inmiddels zou zijn ingetrokken, kan de verweerder echter het door de verzoekster geleverde (begin van) bewijs niet ontcrachten. De Raad stelt dan ook, op grond van de voorliggende stukken, vast dat de verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, een verblijfsgerechtigd familielid van een burger van de Unie was.

3.3.3 De Raad herinnert eraan dat wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Daar staat tegenover dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Het is aan de Verdragsluitende staten om een billijke afweging te maken tussen de belangen van het betrokken individu en de belangen van de samenleving, waarbij de Verdragsluitende staten een zekere beoordelingsmarge genieten. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. De Raad stelt vast dat het EHRM in deze ook aandacht besteedt aan de belangen van de betrokken kinderen (zie in deze zin EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 78 en EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, par. 37-44).

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel

van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.3.4 De verweerder stelt correct vast dat verzoekster niet concreet aantoonst dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om dit gezinsleven te ontwikkelen en verder te zetten in het land van herkomst of elders.

Niettemin moet in het kader van artikel 8 van het EVRM rekening worden gehouden met de belangen van betrokken minderjarige en diens gezinsleven in België met zijn verblijfsrechtelijke moeder en zijn Belgische (half)zus. In dergelijke omstandigheden kan de verweerder zich niet verschuilen achter het genoemde gebrek in het verzoekschrift, maar moet er op worden gewezen dat het de verweerder toekomt om, bij het nemen van zijn beslissing(en) een zorgvuldig onderzoek te doen naar alle betrokken belangen in kwestie. Uit de gegevens van de zaak blijkt echter niet, en de verweerder geeft in de nota met opmerkingen overigens ook niet aan, dat de verweerder voorafgaand aan het afleveren van het bestreden bevel tot terugbrenging, enige afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de verzoekster en haar minderjarige Armeense zoon en de belangen van de Belgische Staat. In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat de zoon van de verzoekster niet over een geldig paspoort beschikt, maar wordt op geen enkele wijze aangegeven in welke mate een verwijderingsmaatregel beantwoordt aan een billijke afweging tussen de belangen van de Belgische Staat en het effectieve gezinsleven van de betrokkenen in België. Ook uit het voorliggende dossier blijkt geen enkel onderzoek dat op enige concrete belangenafweging ter zake kan wijzen.

3.3.5 Een houding waarbij het bestuur eerst aan de Armeense moeder het verblijfsrecht erkent en een verblijfskaart aflevert in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van een minderjarige Belg, en vervolgens die moeder beveelt om haar Armeense zoon terug te brengen naar het land waarvan hij vandaan kwam, zonder dat op enige wijze in de bestreden beslissing of uit het voorliggende dossier blijkt dat de verweerder enige 'fair balance'-toetsing van dergelijke maatregel heeft doorgevoerd, getuigt dan ook van een onzorgvuldig handelen. Het blijkt niet dat bij het afleveren van het bestreden bevel tot terugbrenging rekening werd gehouden enerzijds met het feit dat de verzoekster over een verblijfsrecht als familielid van een Belgisch minderjarig kind beschikt en anderzijds met het gegeven dat de verzoekster, haar minderjarige Belgische dochter en haar minderjarige Armeense zoon samen een kerngezin vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt dan ook vast dat, rekening houdend met alle vermelde en voorliggende gegevens, niet blijkt dat de gemachtigde onderzoek heeft gevoerd of rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het gezinsleven in hoofde van de verzoekster en de betrokken minderjarige zoon waardoor hij op een onzorgvuldige wijze heeft gehandeld. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen.

Het middel is, in de besproken mate, gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het bevel tot terugbrenging, ter kennis gebracht op 22 juli 2013, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE